

saavidt mig bekendt, er den Lantegang: „ingen Stilling og Nummerbytning“, men, som udført her, almindelig Børnepligt navnlig fremkommen fra forsvaret og hævedet af Militære i Forsvarskommissionen paa Grund af de Erfaringer, som bleve gjorte i 1864. Jeg skal bemærke, at hvad man kan sige om den nuværende Ordning af 1867, som er en Frugt af Rigsdagens Arbejder, tror jeg, det vilde have set bedre ud i 1864, dersom de Mand, som vare de Regjerende i Rigsraadet og Regjeringen indtil 1864, længe før havde faaet udført denne almindelige sociale og politiske Lantse, om man vil kalde den saaledes, som det ærede Medlem talte om. Jeg tror, at de Grunde, som ved Forhandlingerne om Ordningen af 1867 fremsattes, netop som byggede paa militære Hensyn, vare af stor Betydning. Man faar vel en Blanding, naar man siger: Lodstrækning og ingen Stilling; man faar da ganske vist en Del af de gode Kræfter, som bo i Folket, men vi faae dem ikke alle med, det er denne Lantse, der fra de Militæres Standpunkt maa anses for rigtig; derimod er det muligt, at det ærede Medlem kan have Ret i det Mindste i Omfattet om, at denne Lantse tog Realisationen af andre Lantser med sig. Jeg kan ikke skønne rettere, end at den Udvikling, som den meget ærede Minister har givet i Motiverne — som jeg i det Sele taget ogsaa har læst med stor Fornøjelse — den Udvikling, efter hvilken vi komme til at forlade Halvbrigadefebene og foretage nogen Omdeling af Brigadefebene, er fuldkommen rigtig. Det er vistnok aldeles nødvendigt, at vi komme til en mere ligelig Fordeling af Rekrutterne paa de forskellige Afdelinger; men om det er rigtigt just at sende Kjøbenhavnerne til alle Verdens Kanter fordele dem rundt, ved jeg ikke. Jeg hører nok, de skulle være Surdeig, men jeg kan ikke vide, om det just er paa Grund af, at man anser dem for Surdeig, at man vil have sendt dem ud i Landet, til Udfylgning i alle Afdelinger; den Fare, man maaste mener i andre Henseender at undgaa, kan maaste derved blive større. Det beder jeg dog at betænke. Forresten vilde jeg beklage, om der virkelig skulde ligge social-politiske Lantser bagved, som maatte begrunde en saadan Forholdsregel; jeg kan ikke skønne rettere, end at det i saa Fald vilde have været ønskeligt, om de ledende Kræfter i Kjøbenhavn havde været i Stand til at lede Folketstemningen paa en saadan Maade, at man ikke skulde have fundet det nødvendigt at give den Luft eller søge den dæmpet ved en saadan Foranstaltning. Forresten kan jeg ikke forstaa, at man, naar man mener, at en krigsførende Maagt kan komme over os i Løbet af faa Dage og vi skulle til at krigsberede os, vil sende 3—4,000 Mand fra Kjøbenhavn til Viborg eller Etagen, bort fra det Sted, som de skulle forsvare. — Med Hensyn til den første Uddannelse klage Somme over, at den er for kort; her bliver Spørgsmaalet: Er det System

rigtigt og usforanderligt at indkalde Rekruter til hver anden Bataillon, er det ikke muligt, at man kunde sætte Tjenesteomgangen og lægge de store Øvelser saaledes, at de kunde blive indkaldte til hver Bataillon hvert Aar, i hvert Fald vilde vi have den store Fordel, at vi vilde faae mere jævnt vore Kræfter i Beslag til Uddannelse af Rekruter; thi hvert andet Aar maa vi antage, at der er mange Officerer, som have lidt Bæmselighed ved at faae deres Tid rigtig anvendt en vis Del af Aaret; det vilde forsvinde, dersom man var i Stand til at dele Rekrutterne mellem samtlige 20 Liniebatailloner, og maaste vi da kunde naae en Medfættelse i den første Uddannelse. Man hører dog flere, der besatte sig dermed, sige, at dersom man lavede et Uddannelsesreglement, der gik lige løs paa Tingen og ikke havde for mange, jeg tør ikke sige, Snurrepibetier, men for mange Slags Smaakunster for, kunde man uden Skade for sit Formaal forfotte den første Uddannelse. Jeg tør ikke have nogen bestemt Mening herom, men jeg har hørt det fremsøre fra mange Sider, og dersom man fik 20 Batailloner istedetfor nu 10 Batailloner og altsaa satte dobbelt saa mange Kræfter i Bevægelse, maa man dog antage, at der virkelig kunde naas noget Mere. — Nu komme vi til de aarlige Øvelser; og der lader det saa smukt, som om man vilde nedsette Leirøvelsen i 10 Dage. Tror man det, tror man feil. Man vil ikke nedsette de aarlige Øvelser, man vil forsøge dem, naar vi tage Vinen og Reserven med; men jeg tror ikke, at det er en Opfattelse, som vil finde almindelig Billigelse. Jeg tror derimod, at medens man i 1867 nok forment at kunne gaa til den Øvelsesplan, som var foreslaet i Hærloven, fordi tidligere Regjeringer saa ganske havde forsomt regelmæssige større Øvelser, antog man paa den anden Side, at man efter en Lids Forløb var i Stand til at forfotte disse Øvelser; jeg tror, at det uden Skade for de Meniges Uddannelse maatte kunne finde Sted efter de forskellige Betragtninger, som jeg har hørt fremsætte derom. Jeg ser, at den ærede Krigsminister paa dette Sted, ligesom paa andre Steder, vil søge ved Paragrafer i Loven at jevne Stridspunkter mellem Krigsministeriet og Folkethinget til Fordel for hans Betragtning; jeg tror ikke, at det vil lykkes. Der blev forelagt for nogle Aar siden en Garnisonslov, hvorefter Krigsministeren forlangte Bemyndigelse til selv at raade for Ordningen af denne Sag. Efter § 7 vil det Samme blive Tilfældet her; Regjeringen ønsker ogsaa at faae Ret til selv at bestemme Leirstedet, saavidt jeg kan skønne, men det er en vigtig Sag, som jeg ikke tror, at man saaledes uden videre kan gaa ind paa, og det glæder mig at høre fra det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Anfjær), at der efter hans Mening ikke er Noget i Veien for, at vi kunne blive ved den nuværende Leirplads. Man maa jo nemlig vel erindre, at fordi en Mand een Gang kommer til Leiren som Lieutenant, kommer han jo der i